

eller stirrede huløjede ud for sig, ligesom forfulgte af Erindringens blodige Syner; disse Maskerade-dragter, der tydeligt var sammenstykkede af alt, hvad man af Barmhjærtighed havde tilkastet dem paa Vejene; disse Børn, der sad saa trofast og holdt Vagt over de enkelte Smaating fra Hjemmet, som de lykkeligste havde faaet reddet ud fra Ødelæggelsen, — alt skreg i sin Stumhed til hende om den Udaad, der var forøvet.

En ældre, jødisk Dame kom derindefra Salen, hvor hun havde uddelt en Pakke Barnetøj. Da hun bemærkede Jakobes dybe Grebethed, gik hun hen til hende og trykkede hendes Haand med en hebraisk Hilsen.

»Ja — ikke sandt? — kan man tænke sig et sørgeligere Syn,« sagde hun uden anden Indledning. »Har De noget at undvære, det være nok saa lidet, saa kan De gøre en god Gærning med det her. Blot at skaffe disse Stakler et Maaltid Mad er vanskeligt i disse Dage, hvor der næsten daglig ankommer fem til seks Hundrede. Og saa at tænke sig, at de fleste af dem har været velstaaende, enkelte endog rige Folk, der aldrig før har kendt Nød! . . . Kan De se den unge Pige, der staar derhenne op ad Væggen,« sagde hun med store Taarer i Øjnene og viste ind paa en høj, rankvoksen Kvinde med en regelmæssig græsk Profil, som i en fattig, brun Regnkaabe, der øjensynligt ikke dækkede andre Klæder, stod ret op